

Контемпорарното изкуство, което модерният човек практикува- стремежът към успех-разцъфва и то с огромна бързина, като върху платното на обществото ни, тъмните цветове на кариеризма, битовизма и прагматизма, контрастират с някогашната идеализирана панорама на Романтизма от 19-ти век.

Детето на съвременното се ражда в капиталистическа кушетка, където то бива покварено и отгледано с утилитарни ценности. Създаден във фабриката, наречена „общество“, индивидът- конформист веднага започва своя поход към успеха.

За да разберем този универсален поход, нека да помислим първо над това какво е успех и какви форми има той?

Да допуснем, че това е моментът на достигането на крайния пункт в определена от нас дестинация. С какви средства се постига, обаче и каква дестинация имаме предвид, това зависи от Аз-а. Формите му могат да бъдат две - социален и личностен. Как ще разбираме социалния? Изграждането на стабилен образ пред другите, устояващ на приложените към него сили – обществено мнение, лична незадоволеност и други? А как личностен? Накратко казано – постигане на вътрешна симбиоза, наречена щастие, понятие, притежаващо индивидуален характер.

За да разберем тези две страни на монетата, гравирани с инициалите на успеха, нека ги разгърнем като понятия, започвайки от това да си отговорим на въпроса: кой е социално успешният човек?

Нека разгледаме формата му според съвременните ни стандарти.

Нашият обект ще бъде човек, проспериал в медиен план – изпълнителят Парк Дже-санг, по-известен с псевдонима си „Сай“. Южнокорейският попмузикант, написал песента „*Oppan Gangnam Style*“, оглавяваща всички музикални класации няколко месеца. Този попгигант, определен като глобална суперзвезда, разбива всякакви рекорди като гледанията на клипа му в Youtube превишава един милиард. Неговият интернационален пробив, политически, икономически и медиен, се състои в следните няколко неща - неговата разпознаваемост за всякаква публика, от интелигентния зрител, който би разбрал чувството за хумор, вложено в изпълнението, до средностатистическия, който би се насладил на семплия ритъм. Една разпознаваема от всекиго идея е ключът към успеха. Няколко прости компонента – текст, в който се говори за корейския уличен стил, лесен танц, ярка и шантава визия, са формулата за медийния успех според нашето общество.

Тези няколко елемента са картата, благодарение на която Сай е поканен няколко пъти в щабове на ООН, за да води преговори, във връзка с бъдещото му участие в кампании, борещи се срещу нетолерантността, той е изпълнителят, откриващ празненството, за рождения ден на Краля на Тайланд, както и коледния концерт за дарения във Вашингтон, в който участва и Барак Обама, самият който танцува с попгиганта . В резултат на всичко това той е възприет като национален герой на Корея. Този творец е предпоставка за икономически разцвет на държавата, настъпил след посещението на туристи, дошли заради „легендарния“ образ, с който асоциират страната, откъдето и се очаква да дойде културният и социален подем.

Сега нека разгледаме емоционалния момент, криещ се зад успеха.

Този път обектът ни ще бъде човекът, имащ слава на добър бизнесмен. Какъв е средностатистическият бизнесмен? Да приемем, че той е функционален, дотолкова функционален, колкото един квантов компютър не би могъл да бъде някога. За да се механизира толкова един човек, неговите капиталистически ценности трябва да са насаждани още от ранна детска възраст, не само от родители, а и от обществото. Живот, прекаран в преследване на тази внушена цел често би означавал пренебрегване на лично щастие, за да изградиш един устойчив образ пред света. Манипулацията на

обществената идея за успех, обаче, може да изтерзае обекта ни, колкото той не може да си въобрази.

Според изследване на американската асоциация на психолозите, причината за болните от невроза американци, най-често, е този стремеж към функционалност, по-точно, достигането на създадения от обществото идеал за благоденствие.

Обеднявайки изведената форма на успеха и тревогите, стоящи зад него, стигаме до заключението, че в повечето случаи социалната пълноценност, обществото определя като цел, която е придружена с невроза, резултат от поддържането на тази „разпознаваемост“ за всекиго.

Как разбираме пък онази вътрешна симбиоза, спомената по-горе? Дали е поредното абстрактно понятие, което се продава на книжната борса, чието разбиране се крие в страниците на издания, озаглавени с имена от порядъка на „следващата американска мечта“, „как да бъдем в едно с Вселената“, „нагласи печката си на икономичен режим“, или пък медийния феномен, наречен „телевизионен канал“?

Да допуснем, че отговорът, който търсим, не се намира в поучителните книги, нито в нискобюджетните телевизионни предавания, пропагандиращи идеи, успешно манипулиращи изкривената вече нагласа на зрителя, която те често определят като „мечти“. Да допуснем, че в повечето случаи и невротикът-кариерист не го притежава. А кой тогава?

Нека разгледаме този обект, който изгражда образ, устойчив не само пред обществото, а и за него самия. Какво означава това и какъв ще бъде той?

Това е един човек, изначално търсещ причините, в хода на което търсене, е разбрал за повечето съзнателни и несъзнателни сили, тласкащи го към каквито и да е действия.

Как ги е разбрал и каква е ползата от знанието за тези механизми на душевния апарат? Естествено, чрез усъмняването в наложената „универсална“ нужда да отговаряш на този изграден обществен идеал, откъдето и настъпва пробивът в многопластовата му черупка.

Алгоритъмът никак не е труден, той се състои в отговора на няколко въпроса:

Какво място намирам аз за себе си, отъждествявайки се с този идеал? Уверен ли съм, че този идеал отговаря на това, което желая? Желание, което изпълнявам без никаква вътрешна борба? Това аз ли съм – продукт на глобалната фантазия, прелъстила голяма част от обществото?

Но, естествено, трябва да отбележим това, че пътят до там, където индивидът открива инструментите за задаването на същите тези въпроси, е дълъг.

Ако изходим от изследването на американските психолози, поставило диагноза на нашия бизнесмен, можем да изтъкнем много ползи от това знание – предотвратяването на невроза, пълноценност и яснота в това какво да правиш в ситуации, които изискват твоята намеса, откъдето и продуктивност във всякакви дейности и накрая, но не по важност – суетата от това да знаеш, че си повече от поредния киборг, програмиран от обществото, чиито бинарни единици го водят напосоки в картата на света.

До какво заключение можем да стигнем сега, след като изследвахме така обстойно монетата на успеха?

Дали майсторът на четките, обществото, определя фигуралната композиция на тази картина? Примесите на какви цветове, ярки или тъмни, ще бъдат линиите на живописиста на успеха? Какво всъщност ни кара и задължава да бъдем вместени единствено в рамките на пейзажа на този художник?

Може ли ние да сме самите артисти? Нека инструментите на изкуството, боите и четките, покажат- те са единствено наши.

